

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indledning

Efter § 37 i betalingskortloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 811 af 12. september 1994, som ændret senest ved lov nr. 217 af 13. april 1999, skal forslag om revision af loven fremsættes i folketingsåret 1999-2000.

Som et led i udvalgsarbejdet under Økonomiministeriet vedrørende den finansielle sektor efter år 2000 nedsatte Erhvervsministeriet i 1998 en projektgruppe, der i lyset af den internationale og teknologiske udvikling fik til opgave at overveje, om betalingskortloven er hensigtsmæssig ud fra både samfunds-, erhvervs- og forbrugermæssige hensyn, samt om loven kan forenkles. Projektgruppen færdiggjorde sit arbejde i april 1999, og der er i juni 1999 offentliggjort en rapport "Regulering af visse betalingsmidler og adgangskoder".

Rapporten indeholder et forslag til en kommende lov, og dette lovforslag er baseret herpå.

2. Lovens formål og forskellige hensyn

Samfundsøkonomisk er det vigtigt, at der løbende udvikles betalingssystemer, som kan gøre det lettere, billigere og mere sikkert at foretage betalinger, og som kan understøtte nye handelsformer.

Såvel forbrugerne, virksomhederne som samfundet har interesse i, at betalingssystemerne fungerer betryggende.

Det er vigtigt, at der ved reguleringen af betalingsformidlingsområdet sker en afvejning mellem den teknologiske udvikling, erhvervs- og samfundsinteresser og behovet for forbrugerbeskyttelse. Loven må give den fornødne forbrugerbeskyttelse, dog uden at den indebærer utilsigtede begrænsninger i virksomhedernes produktudvikling og konkurrenceevne. Lovforslagets forbrugerbeskyttende regler må fokusere på de områder, hvor væsentlige forbrugerinteresser er til stede. Forslaget imødekommer virksomhedernes interesser på andre områder, hvor hensynet til særligt produktudviklingen og konkurrenceevnen vejer tungest.

Lovforslaget indebærer en væsentlig forenkling i forhold til den nuværende lov, uden at dette går ud over forbrugerbeskyttelsen.

Det forbrugerbeskyttende sigte med den kommende lov er, at skabe rammerne for at brugerne kan anvende betalingsmidler på en sikker og velfungerende måde, at sikre at det offentlige kan gribe ind, hvis sikkerheden i forhold til brugerne ikke er god nok, og at sikre at de standardregler og vilkår, som betalingssystemerne anvender, tager behørigt hensyn til aftaleparternes og samfundets interesser.

Dette sikres ved at have:

- En generalklausul, der skal fremme sikre og velfungerende betalingsmidler, og som stiller krav til udstederen af betalingsmidlet (§ 4).
- Hæftelsesregler, som sikrer, at brugerne ikke får et for vidtgående tab, hvis betalingsmidlet fx stjæles og derefter misbruges (§ 10).
- Ansvarsregler, som angiver, hvornår udstederen er ansvarlig for tab, som brugerne får på grund af fejl i betalingssystemet (§ 11).
- Regler om en tilsynsmyndighed, som kan påse, at sikkerheden i betalingssystemerne er forsvarlig, og at loven i øvrigt overholdes (§ 4, stk. 3, og § 16) og en regel, som kræver, at udstederne skal anmelde deres betalingssystemer til Forbrugerombudsmanden (§ 6).
- Regler, der fastsætter begrænsninger i de erhvervsdrivendes registrering af brugeradfærd (§ 12).
- Informations- og kvitteringsregler, der sikrer, at brugeren forud for erhvervelsen af et betalingsmiddel får de oplysninger, der er nødvendige (§ 7), og som sikrer, at brugeren har let adgang til at gøre sig bekendt med, hvilke transaktioner der er gennemført med betalingsmidlet (§ 8).
- Regler om opsigelse og refusionsret, som sikrer, at brugerne af ikke-forudbetalte betalingsmidler til enhver tid kan opsiges aftalen med betalingssystemet (§ 9, stk. 1), og som sikrer, at brugeren af et forudbetalt betalingsmiddel kan få en eventuel restværdi godtgjort i en periode på op til et år, når betalingsmidlets gyldighedsperiode er udløbet (§ 9, stk. 2).